

De ridder die van zijn paard viel

1 Een avontuur

Op een dag werd Ridder Tuur wakker van het gefluit van de vogels. De kamer was licht, het was al veel te laat. Hij rekte zich uit en bleef nog even liggen. Wat was er nu ook alweer vandaag? Plots veerde hij overeind. Het avontuur! Vandaag vertrok hij op avontuur! Een paard briede¹ en hinnikte in de verte. Dat was vast zijn trouwe ros Goswijn. Hij keek door het raam en zag dat het een ideale dag was voor een avontuur. Hij trok vlug zijn kleren aan en repte zich naar beneden.

In de ridderzaal stonden zijn dienaars al paraat met zijn harnas. Ridder Tuur zuchtte geërgerd. Dat zware ding weer. Hij kon er zich nauwelijks in bewegen. Een voor een kwamen de delen van het harnas. Het borststuk, het rugstuk, de armstukken en beenstukken, het nekstuk, de schouderbladen en ten slotte de helm en de schoenen.

Kletterend en rammelend wankelde Ridder Tuur naar buiten. Met een katrol werd hij op zijn paard gehesen. Een knecht gaf hem zijn zwaard en zijn schild. Hij pakte de teugels en gaf het paard de sporen. Het hinnikte en stooft vooruit.

‘Tuur! Tu-ur!’ Een stem hield hem tegen.

Jonkvrouw Hildegonda kwam uit het kasteel aangelopen. Haar rokken sleepten achter haar aan, waardoor ze bijna struikelde en viel. Ridder Tuur zuchtte ongeduldig.

‘Wat is er, moeder?’ vroeg hij. Hij tuurde naar de bossen en velden buiten de poort van het kasteel. Daar lagen de avonturen. Hij kon niet wachten.

‘Zul je voorzichtig zijn, schattebout?’ hijgde de kasteelvrouw. Ze boog voorover en veegde met haar zakdoek wat cacao van zijn mond.

Ridder Tuur werd een beetje rood. ‘Ik ben een ridder,’ zei hij, met zijn neus in de wind.

‘Edele ridders hoeven niet voorzichtig te zijn. Ze moeten alleen dapper zijn.’ En hij reed ervandoor.

‘Heerlijk!’ zei Ridder Tuur. Hij had het tegen zichzelf, want er was niemand anders in de buurt. Goswijn briede hard. Het edele ros had het ook heerlijk gevonden, als zijn vrachtje niet zo zwaar was. Ze reden door bossen, bergen en dalen, op zoek naar een vreselijk avontuur. ‘Een avontuur kies je nooit zelf,’ pochte Ridder Tuur. ‘Het zoekt heel persoonlijk een ridder uit. En die moet het dan tot een goed einde brengen.’ Ridder Tuur was heel tevreden met dit antwoord. Misschien duurde het nog wel even voor hij een avontuur vond en voor hij kon laten zien hoe dapper hij was.

2 Een donker woud en een raar mannetje

Ridder Tuur stuurde Goswijn door een duister woud. 'Heerlijk, die dennengeur, vind je niet?' riep Ridder Tuur vrolijk uit. Een piepklein beetje angst deed zijn stem wat trillen. Dapper zijn, was soms best wel moeilijk.

Goswijn werd erg moe, maar Ridder Tuur wilde nog niet stoppen. 'Niet voor het avontuur ons gevonden heeft,' sprak hij plechtig.

En toen gebeurde het. Goswijn draafde moedig voort, maar hij struikelde met één been over een dikke boomwortel. Bijna was hij gevallen, maar gelukkig had hij nog drie andere benen die hem overeind hielden.

Ridder Tuur had niet zo veel geluk, want hij viel met een boogje van het paard en belandde met een plof op de grond, recht op zijn knieën.

'Aaaaaauw!' brulde Ridder Tuur hard. Dat was iets wat ridders nooit deden, maar hij kon er niets aan doen.

Goswijn schrok vreselijk en galoppeerde ervandoor.

'Goswijn! Goswijn!' krijste Ridder Tuur woedend.

Nu was hij écht bang en hij wrikte en spartelde tot het vizier² van zijn helm openging. Wat was er met de wereld gebeurd?

Alles was ondersteboven! De lucht was onderaan, het gras boven. En zag hij dat goed? Daar groeide een omgekeerde boom!

Ridder Tuur kreeg kop noch staart aan dit raadsel.

Hij wiebelde nog wat met zijn benen, verloor toen zijn evenwicht en rolde rammelend de heuvel af.

Duizelig keek hij om zich heen, maar toen de wereld weer stilstond, zag hij dat het gras weer onder zijn voeten zat en de lucht zat ook weer waar ze hoorde.

Zijn edele ros Goswijn was nergens te zien. Dan moet ik maar te voet verder gaan, dacht Ridder Tuur geërgerd.

Hij zocht een dikke tak en hees zich met moeite overeind.

Het harnas kreunde en piepte als een oude trap. Ik moet het dringend laten oliën, dacht Ridder Tuur, terwijl hij het donkere woud binnen hinkte.

Was Goswijn maar hier, dacht Ridder Tuur met zijn tong op zijn knieën. Hij kreeg zijn benen nauwelijks vooruit en zijn zwaard sleepte over de grond.

Plots zag hij in de verte een meertje opdoemen. 'Water!' dacht hij verheugd en hij liep wat sneller. Het harnas rammelde ervan. Hij boog zich voorover om te drinken, maar toen hoorde hij een stem.

'Dat zou ik niet doen, als ik jou was,' zei de stem.

Ridder Tuur draaide zich zo plots om dat zijn zwaard met een kleine plop in het water gleeed.

'Wie is daar? Waar ben je?' brulde hij woest en hij hoopte dat hij angstaanjagend genoeg was. Hij rukte wild aan het schild, maar het liet niet los. En zonder zwaard kon hij al helemaal niets beginnen.

Voor hem stond een vreemdeling met een lange baard en snor en hij droeg een puntmuts met vreemde tekens erop.

